

Lūkas 2. nodaļa

1 Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus.

2 Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā.

3 Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā.

4 Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts,

5 ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta.

6 Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt.

7 Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.

8 Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus,

9 un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti.

10 Bet eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludīnu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks:

11 jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.

12 Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu."

13 Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja:

14 "Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts."

15 Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: "Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums līcis paziņot."

16 Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu.

17 Bet, to redzējuši, tie izpauda to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu.

18 Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši.

19 Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī.

Sastapšanās

Vēsts par Kristus nākšanu šai pasaulē ir atklāsme par Dievu, kurš ir nācis sastapt cilvēku cilvēka pasaulē. Viņš pieņēmis cilvēka miesu, cilvēka dzīvi, cilvēku pasaules nosacījumus. Viņš ir tapis kā viens no mums, tikai ... bez grēka. Dievs ir nācis sastapt cilvēku, lai paliktu kopā ar to, un Kristus piedzimšana noteikti ir stāsts par sastapšanos. Mēs lasām par austrumu gudrajiem, par ganiem laukā - tie ir stāsti par sastapšanos. Patiesībā visi turpmākie evaņģēļi vēlāk veidosies no stāstiem par to kā dažādi cilvēki sastaps Kristu, un kā viņu dzīvēs izmainīsies pēc tam.

Aklie, slimie, bezcerīgie, lepnie, atstumtie, pragmatiskie un nepareizie, jā, arī fiziski mirušie sastaps Kristu - tik dažādi cilvēki, bet šī sastapšanās ienesīs debesis šo cilvēku dzīvēs! Viņu likteņi noteikti top reformēti. Pareizi uzlūkojot, lai saprotam, ka tas ir cilvēks, kuram šī sastapšanās ir nepieciešama. Tas ir cilvēks savā grēcīgajā bezizejā, dēļ kura Kristus dzimst pasaulē. Pie labas gribas cilvēks var apceļot šo pasauli visapkārt, taču atkal atgriezīsies pie vietas, kur sāka. Tāpat ir ar cilvēka likteni bez Dieva. Šī sastapšanās ir debesu dāvana zemes cilvēkam. Kristū debesis sastop tevi. Lai dziļāk izprastu šo Dieva nākšanu pie cilvēka ir jāierauga tas, ka Dievs nenāk gaišā, bet tumšā pasaulē, nevis laimes pārpilnības pasaulē, bet tādā, kur valda sāpes un smagi izaicinājumi. Parunāsim par sastapšanos.

Pazudušie

Sastapšanās ar Dievu ir nepieciešama ik vienai paaudzei no jauna. Ikvienu paaudzi pārmanto šo pasauli no iepriekšējās, bet katra paaudze šo pasauli "uzraksta par jaunu". Lai arī mēs dzīvojam pasaulē, kur laiku skaita kopš Kristus dzimšanas, lai arī mēs dzīvojam pasaulē, kur nedēļas dienu skaitā ir viena īpaša - svētā diena - svētdiena, lai arī mēs dzīvojam pasaulē, kuru grezno senas un skaistas baznīcas, mums jāsaprot, ka to ir veidojuši un cēlušī kādi *pirms* mums. Lai arī mūsu dzimtās nereti ir senči, kas cēla baznīcas, apmeklēja tās, lasīja Biblii un lūdzās Dievu, mums jāsaprot, ka mēs turpināsim tās vēsturi. Mēs esam tie, kas raksta savus dzīvesstāstus ar savu roku. Var būt tā, ka cilvēka dzimtā kādi ir bijuši iegremdēti Dievā, bet viņu pēcnācēji - gremdējušies pasaulē, un viņiem, savukārt, ir viņu bērni. Es gribu teikt, ka īpaši šī laika paaudzēm ir nepieciešama satikšanās ar Dievu, jo, redzi, materiālo lieto uzkrājumi tiek likti kā alternatīva dvēseles dzīvībai! Arī šī laikmeta cilvēku mīlestības attiecības ģimenēs top nenoturīgas un irstošas. Sabiedrībās top arvien pamanāmāki virzīti un pieņemti garīgi neizsvērti likumi, kas jau ietiecas Dieva noliktajos pasaules pastāvēšanas principos. Jo vairāk no cilvēku dvēselēm izzūd 10 Dieva likumi, jo vairāk cilvēki šo tukšumu mēģina pierādot ar saviem - neizsvērtajiem un nepilnīgajiem. Liekas vēl nekad zemēs ar senu kristīgu mantojumu, svinot Kristus dzimšanas svētkus, nav bijis aizliegts pieminēt Kristu. Cilvēku pasaulē top vairāk, bet arī viņu vientulības nospiestība nav aptverama. Bet šo laikmetu ir "sarakstījuši" mūsu laiku cilvēki. Katra paaudze par jaunu "saraksta šo pasauli". Šī laikmeta paaudzēm ir nepieciešama dziedinošā sastapšanās ar Dievu kā vēl nekad.

Dusmīgie

It kā izrietošais no šī skatījuma, nāk nākamais redzējums. Apkārtējā realitāte rāda to, ka sastapšanās ar Dievu ir nepieciešama cilvēkiem, kuriem Dieva pieminēšana vien izraisa nepatiku, vai pat dusmas. Tas ir līdzīgi kā cilvēku attiecībās - kāds par kādu var teikt - šo cilvēku, lūdzu, nepiemini manā klātbūtnē. Bet kāpēc? Parasti tas veidojies no kādām aplamām lietām, kuras piedzīvotas attiecībās. Diemžēl. Uz Dievu kāds var dusmoties līdzīgi kā atvase uztur dusmas uz savu tēvu, vai māti par kādām lietām. Bet vai nav tā, ka nereti aizvainojuma pamatā iegūlis paša lepnums!? Dusmas uz Dievu kādam var izraisīt viņa aplami priekšstati par Dievu, tad būtu vietā jautājums - kur šādi priekšstati ir iegūti? Cik pamatoti tie ir? Nereti tie ir atnākuši pie cilvēka vēl pirms sastapts ir Dievs, kāds Viņš ir patiesībā. Cilvēks arvien dusmojas uz to, kas ir nesaprotams.

Ne vienmēr cilvēka dzīvesstāsts rit gludi. Mūsu daudzo nepatiku pamatā arvien ir kas nesaprasts, pārprasts, vai nelāgs pār ceļu nogūlies, kam netiekam pāri. Neizprastas dzīves likstas, lietas, kam netiekam pāri sevī, vai citos nereti tie ir tie iegānisti, lai mēs lielumā teiktu Dievam fui! Tie ir kā redzami pavedieni, kas lien ārā no cilvēka dzīves stāstu tumšam ielejām. Šos pavedienus būtu vērts satvert aiz gala un nesteidzoties un lēnprātīgi vilkt ārā, līdz godīgā gaismā izvilktis ir viss kamols. Sastapšanās ar Dievu cilvēkam dod iztrūkstošo mieru, lai cilvēks sāktu šķetināt sevi.

Atkritušie

Sastapšanās ar Dievu ir nepieciešama ikvienam cilvēkam, kuram ir bijusi šī sastapšanās, taču attiecības palikušas novārtā. Līdzīgi kā Kristus Marka evaņģēlijā runā par četrām augsnēm - *16 Un tāpat tie, kas uz akmenāju sēti, ir tie, kas vārdu dzirdējuši, tūdaļ to uzņem ar prieku. 17 Bet tiem nav saknes sevī, un tikai kādu laiku tie ir ticīgi. Kad bēdas un vajāšanas uziet vārda dēļ, tad viņi tūdaļ apgrēkojas. 18 Un, kas starp ērkšķiem sēti, ir tie, kas vārdu dzird, 19 un šīs pasaules rūpes un bagātības viltība un citas kārietas iemetas un noslāpē vārdu, un tas kļūst neauglīgs. (Marka 4).* Ar mums, cilvēkiem tā notiek ne tikai attiecībās ar Dievu, bet arī attiecībās vienam ar otru. Tad Ziemsvētku vēsts ir vēsts par to, ka Kristus nāk pie mums, lai mēs varētu sastapties un atsākt veidot attiecības uz palikšanu kopā. Sastapšanās vispār ir jēga tikai tad, ja no tām tālāk

veidojas attiecības. Mēs zinām kā mums sāp, ja mūs aizmirst draugs, vai tas, ko tu esi milējis, kāds ar kuru tu esi gribējis palikt attiecībās. Bet bērni nezina kā sāp viņu aizmirstajiem vecākiem, un no sabiedrības pagurušajiem - kā sāp vientuļajiem. Ar dāvanām apbērtie nezina kā ir tiem, kuriem nav neviena, kas tos atcerētos svētkos. Tāpat ir ar Dievu un cilvēku - kurš kuru biežāk aizmirst? Tāpēc tā ir tāda necerēta žēlastība, ka Dievs nāk mūs meklēt atkal un atkal. Dievs nav kā cilvēks, kurš saka otram cilvēkam - ja aizmirsi mani, tad nerādies vairs tuvumā. Dievs saka - *Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.* Tāda ir Dieva daba, tāda ir Viņa sirds - meklēt aizgājušos. Viņš ir vislabākais draugs pasaulē.

Protams, Kristus iemiesošanās un piedzimšana ir vienreizējs, unikāls notikums, kas ienācis cilvēces vēsturē kādā noteiktā laikā. Pasaule vispār ir bagāta ar dažādiem svinamiem datumiem. Tomēr Ziemsvētkos baznīca virs zemes svin ne tik daudz vēsturisku datumu, vai stundu, kā vēsti par to, ka kamēr šī pasaule pastāv, kamēr cilvēks dzīvo savu dzīvi virs zemes, Dievs ir nācis pie mums, lai Kristū ikviens cilvēks - tāds, kāds viņš ir - spētu sastapt Dievu. Dievs ir mūsu *Pirmradītājs*. No Viņa dvasas dvasojam arī mēs ikviens. Dievs ir Glābējs, kurš pie krusta ir izpircis savus radījumus, lai tie nenonāktu galējā nošķirtības un izmisuma mūžībā. Dievs ir Gaisma, kas virs zemes radījis, bet uzticējies cilvēkam Savu baznīcu. Baznīcā Dievs nāk sastapties ar cilvēku dievkalpojumā, kas ir Dieva kalpojums cilvēkam. Baznīca ir tur, kur Dievs un cilvēks top draugi, nevis opozicionāri uzskatos. Draudzība ir tad, kad katrs ierauga savu vietu attiecībās. Dievs ir Radītājs, mēs - viņa radība. Cik ļoti pārvērstos pasaule, ja mēs, cilvēki sastaptu šo vienkāršo patiesību, ja mēs nedzīvotu kā bāreņi bez Radītāja mierinot sevi ar pašu radīto! Dievs mūs ved uz dievkalpojumu - ko tādu, ko rada tikai Dievs. Un tieši Dieva Gara dzīvā klātbūtne piešķir to neapprakstāmo skaistumu dievkalpojumam. Te ir labi, te ir debesu nama priekšnams. Šeit sākas tas, kas turpināsies debesīs - sastapšanās ar Dievu, kas nekad nebeigsies. Es novēlu ikvienam būt izsalkušam un izslāpušam pēc sastapšanās ar Dievu. Tad mums būs tā miera un prāta pilnība, ko viens otram svētkos gribam vēlēt. *"Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts."* Āmen.